

ZÁMECKÁ PANÍ A KOULE

text: Dana Emingerová, bývalá reportérka Mladého světa (1984–1992), foto: Zámek Loučeň

Kateřina Šrámková patří ke generaci, která měla na počátku 90. let svět u nohou. Žádný cíl nebyl vzdálený, sny se měnily ve skutečnost. Stala se zámeckou paní na Loučeni a vloni i šéfkou nové značky skleněných vánočních ozdob Koulier. Bydlí v Krucemburku, kde jsme se poprvé potkaly. Spojil nás Mladý svět, v němž jsem před třiceti lety pracovala.

Pamatuju si, jak jsme se vzájemně představily a ty jsi najednou nadšeně vykřikla: „Emingerová, Mladý svět! Moment!“
Zmizela jsi v domě a přinesla mi dvě čísla Mladáku. Z roku 2011 a 2017. Jenže od roku 2005 časopis šestnáct let nevycházel...

My jsme si totiž v té mezidobě, než se vloni znovu týdeník obnovil, vyrobili na Loučeni dvě čísla Mladého světa, který byl ikonou mého mládí. Dali jsme si záležet na detailech včetně rubrik. Vymýšleli jsme, jaké zajímavosti budou v TRŽIŠTI SENZACÍ a že přes TÝDEN V REDAKCI představíme naše zaměstnance. Jako PEDAGOG VE VÝSLUŽBĚ odpovídal kastelán. Chtěli jsme tak prostě ukázat všechno, co se kolem zámku děje. V rubrice JAK ŠEL ČAS jsou obrázky ze zámeckého parku s informacemi, jak vypadaly labyrinty před deseti lety a jak vypadají dnes. V rozhovoru s Bílou paní jsem se „vtipně“ ptala sama sebe, protože jako Bílá paní na Loučeni někdy provázím. Prostě Mladý svět je moje mládí.

Kdy jsi ho začala číst?

Čtli jsme ho u nás doma odjakživa všichni od začátku do konce. Stávala jsem na něj fronty u stánku v napětí, jestli na mě nové číslo vyjde. Po dvou letech jsem se konečně probojovala pořádníkem čekatelů na předplatné a začal mi chodit do schránky. Cítila jsem tehdy jakýsi pocit souznění, že jsem součástí rodiny předplatitelů týdeníku, který ve společnosti udává směr a rozšiřuje obzory. Ještě po revoluci to byl pár let pořád ten starý Mladý svět. Potom jsem v roce 1992 odjela studovat do Skotska a po návratu už jsem jako skalní fanynka odpadla. Skočila jsem rovnýma nohama do podnikání jako daňová poradkyně ve velké právní firmě.

Nechyběly ti zkušenosti?

S tím, co po pádu komunismu vznikalo, neměl zkušenosti nikdo. Měnila se veškerá daňová i obchodní legislativa, takže všichni se museli celý právní systém znovu učit. Ta doba byla rychlá. Všechno vznikalo. Bylo jedno, je-li někomu čtyřicet nebo čtyřiaadvacet, protože všichni začínali na stejné

startovní čáře. Během necelých tří let jsme měli přes padesát zaměstnanců. Budovali jsme firmu, která každý měsíc rostla o dvacet procent a my jsme ten růst museli zvládnout. Když spolu začínají čtyři lidé a brzy jich je dvacet, potom čtyřicet, tak je to z hlediska vnitřní organizace úplně jiná firma! Pracovali jsme pro klienty, ale zároveň jsme vymýšleli za pochoodu strukturu, aby vše fungovalo. Aby naši zaměstnanci, když přijdou do práce, věděli, co mají dělat. Tehdy jsme vyvíjeli i vlastní informační systém, což byla také moje parketa díky studiu projektového řízení na VŠE.

Jak ses stala venkovskou zámeckou paní?

Nikdy by mne to ani ve snu nenapadlo. Díky náhodě se zámek kupoval jako investice. Souviselo to s duchem té doby. Plánem bylo vytvořit uskupení,

**PŘED DVACETI
LETY LOUČEŇ
NIKDO NEZNAL,
NEMĚLA ŽÁDNOU
NÁVŠTĚVNICKOU
HISTORII, LIDÉ
NEVĚDĚLI, KDE
JE. A TEĎ MÁM
RADOST, ŽE
PRAVIDELNĚ BÝVÁME
V ŽEBŘÍČCÍCH
NÁVŠTĚVNOSTI
V PRVNÍ DESÍTCE,
JÁ MÁM NEJRADĚJI
BÝT TĚSNĚ ZA
KARLŠTEJNEM.**